

Út az éjszakába

„Az *Út az éjszakába*
különleges könyv
az emberi lélek
és a megbocsátás
diadalmas erejéről.”
– *New York*
Journal of Books

fine
selection

K R I S T I N H A N N A H

K R I S T I N H A N N A H

*Út az
éjszakába*

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

Ajánlás

Nem tagadhatom, hogy világeletemben majomszeretettel csüngtem a fiamon. Ott voltam minden osztálybulin és kiránduláson, míg nem kezdett el könyörögni, hogy maradjak otthon. Most, hogy felnőtt és diplomázik, képes vagyok az idő távlatából bölcsen visszatekinteni a közös középiskolás éveinkre. Az érettségi előtti időszak kétségtelesen a legstresszesebb évem volt, de a leggyümölcsözőbb is. Ha visszagondolok azokra a hónapokra – és ezek a hónapok ihlették ezt a regényt is –, rengeteg jó és rossz dologra emlékszem. De leginkább arra gondolok, milyen szerencsés vagyok, hogy egy szoros, törődő, egymást támogató közösség tagja lehettem.

Ezt a regényt Tuckernek, a fiamnak, és azoknak a gyerekeknek ajánlom, akik megfordultak a házunkban, és a nevetésükkel felvidították. Ryannek, Krisnek, Eriknek, Gabe-nek, Andynek, Marci-nak, Whitney-nek, Willie-nek, Laurennek, Angelának és Annának, csak hogy néhányukat említsem.

A többi anyukának üzenem: Öszintén mondom, nem tudom, hogyan élhettem volna túl nélkületek. Köszönöm, hogy mindig ott voltatok, tudtátok, mikor kell segítő kezet – vagy egy margaritát – nyújtani, és mikor nem kímélni meg az igazságtól. Julie-nak, Andynek, Jillnek, Megannek, Ann-nek és Barbarának. Végül, de természetesen nem utolsósorban, köszönet illeti a férjemet, Bent, aki mindig mellettem állt, és ezerféleképpen tudatta velem, hogy szülőként, ahogy minden másban is egy csapat vagyunk.

Köszönöm mindannyiótoknak!

Előszó

2010

Az asszony a Night Road hajtűkanyarjában áll. Sötét itt az erdő még napközben is. Ősöreg, toronymagas örökzöldek nőnek sűrűn az út két oldalán, mohos, lándzsaszerű törzsük olyan magasra nyúlik a nyári ég felé, hogy a napot is eltakarják. Térdmagas árnyak szegélyezik a kopott betoncsíkot. A levegő csendes és mozdulatlan, akár egy elakadt lélegzet. Várakozással teli.

Az út régen hazafelé vezetett. Könnyedén járt rajta, gondolkodás nélkül kanyarodott rá a kátyús betonra, és ritkán vette észre – ha egyáltalán feltűnt neki –, hogy az útpadkán lemorzsolódott a föld. Máson járt az esze akkoriban, a mindennapi élet apróságain. Feladatokon. Megbízásokon. Időbeosztáson.

Persze, hiszen évek óta nem járt ezen az úton. Elég volt egyetlen pillantás a kopott, zöld táblára, hogy félrekapja a kormányt. Inkább sodródjon ki, mint hogy ott találja magát. Legalábbis egészen máig így gondolta.

A szigeten élők még nem felejtették el, mi történt 2004 nyarán. Bár-székeken, tornácokra szerelt hintákon ülve áradnak a vélemények,

féligazságok, itéletek, amelyeket nincs joguk meghozni. Úgy vélik, attól a néhány hasábnyi újságcikktől nem kapták meg a nekik fontos tényeket. De a tények aligha számítanak.

Ha bárki itt látja, a magányos útszélre vetülő árnyékban, újra eszükbe jut. Eszükbe jut az a régi, régi éjszaka, amikor hamu hullott az égből...

Első rész

*„Az emberélet útjának felén
egy nagy sötétlő erdőbe jutottam,
mivel az igaz útat nem lelém.”*

DANTE: ISTENI SZÍNJÁTÉK – POKOL¹

¹ Babits Mihály fordítása.

Egy

2000

L EXI BAILL WASHINGTON ÁLLAM TÉRKÉPÉT BÖNGÉSZTE, de fáradt szeme előtt már hullámszerűen látszottak az apró, piros földrajzi jelzések. Volt valami varázslatos a helységnevekben. Olyan vidéket ígértek, amelyet elképzelni is alig tudott: vízpartig nyúló hófödte hegyeket, templomtoronymagas, sudár törzsű fákat és végtelen, szmogtalan kék eget. Lelki szeme előtt sasok ültek a telefonpóznákon, és a csillagok karnyújtásnyira pislogtak. Éjjelente medvék lopakodtak a csendes parcellák között, régi helyüket keresve; ez a terület nemrég még csakis az övék volt.

Az új otthona.

Hinni akarta, hogy más lesz ott az élete. De valójában hogy is hihetett? Tizennégy éves volt, nem sokat látott az életből, de egyet tudott: a gyerekek visszaválthatók, mint a használt üdítősüveg vagy a kényelmetlen cipő.

Tegnap a szociális munkás ébresztette, és közölte, hogy csomagoljon. Már megint.

– Jó hírem van – mondta Miss Watters.

Lexi még félálomban is tudta, mit jelent ez.

– Másik család. Remek. Köszönöm, Miss Watters!

– Nem csak egy család. A családotod.

– Persze. Hogyne. Az új családom. Nagyszerű lesz.

A nő csalódott, halk sóhajszerű hangot hallatott.

– Olyan erős voltál eddig, Lexi. Olyan sokáig.

Lexi próbált mosolyogni.

– Ne érezze rosszul magát! Tudom, hogy milyen nehéz elhelyezni a nagyobb gyerekeket. És Rexlerék jó fejek voltak. Ha anya nem jött volna vissza, szerintem velük jó lett volna.

– Nem a te hibád, tudod jól.

– Aha – felelte Lexi. Jobb napjain el tudta hitetni magával, hogy nem vele, hanem az őt visszaküldő családokkal van a baj. Rossz napokon – és újabban ezekből elég sok akadt – azon töprengett, mi a baj övele, miért lehet ilyen könnyen elhagyni.

– Vannak rokonaid. Megtaláltam a nagynénédet. A neve Eva Lange. Hatvanhat éves, és Port George-ban él, Washington államban.

Lexi kihúzta magát ültében.

– Tessék? Anya azt mondta, nincsenek rokonaim.

– Anyukád... tévedett. Van családotod.

Lexi egész életében erre a néhány becses szóra várt. Mindig veszélyes, bizonytalan világban élt, homokzátony felé sodródó hajó volt. Egyedül nőtt fel idegenek között, modern kori, vad gyermek volt, akinek folyton a maradékért, folyton a figyelemért kellett küzdenie, és egyikből sem kapott eleget. A legtöbb emléket sikerült teljesen kizárnia, de amikor megpróbálta – az egyik kirendelt agykurkász

vette rá, hogy próbálja meg –, emlékezett az éhségre, a nyirkosságra, emlékezett, hogy az anyja után nyúlkal, aki vagy annyira be volt tépve, hogy nem hallotta, vagy egyáltalán nem érdekelt. Emlékezett rá, hogy napokig ücsörgött egy mocskos járókában, és sírva várta, hogy valakinek eszébe jusson: ő is létezik.

Kibámult a távolsági busz koszos ablakán. Mellette szerelmes regényt olvasott a szociális munkás.

Több mint huszonhat órányi utazás után végre közeledtek a célállomáshoz. Odakint a fák tetejét elnyelte az acélszürke gyapjúra emlékeztető égbolt. Az eső cirkalmas mintákat festett az ablakra, elmosta a kilátást. Úgy tűnt, mintha Washington egy másik bolygón lenne. Dél-Kalifornia napégette, kenyérhéjszínű dombjai és a forgalmas autótutak szürke krikszkrakszjai nem voltak sehol. Mint ha mindent benőtt volna a vadon.

A busz lehúzódtott egy zömök, betonszínű állomásra, és zihálva, rángatózva megállt. Fekete füstfelhő lebegett el Lexi ablaka előtt, és egy pillanatra eltakarta a parkolót. Aztán elmosta az eső. A busz ajtajai szisszenve kinyíltak.

– Leszállunk.

Miss Watters hangjára azt gondolta: *Mozdulj, Lexi!* De képtelen volt. Felnézett a nőre, aki az elmúlt hat évben az egyetlen biztos pontot jelentette az életében. Minden egyes alkalommal, amikor egy család visszaküldte őt az otthonba, visszavitték, akár egy romlott gyümölcsöt, Miss Watters várta, arcán szomorú kis mosollyal. Nem volt sok, ami visszavárta, de minden, amit Lexi ismert, ott volt, és hirtelen megrémült, hogy ezt a kicsiny otthonosságot is elveszítheti.

– Mi van, ha nem jön el? – kérdezte.

Miss Watters felé nyújtotta eres, bütykös, gallyszerű ujjait.

– Eljön.

Lexi mély levegőt vett. Meg tudja csinálni. Persze hogy meg tudja csinálni. Hét nevelőszülője volt az elmúlt öt évben, hat különböző iskolába járt. Meg fogja oldani.

Megfogta Miss Watters kezét. Végigmentek a busz széksorai között, bele-beleütközve a székek támlájába.

A buszról leszállva Lexi kivette a csomagtartóból a kopott, piros bőröndjét. Alig bírta megemelni. Olyasmivel volt tele, ami igazán számított: könyvekkel. A járda széléhez vonszolta a csomagját, és letelepedett a szegélyre. Veszélyes parkolóhelynek látszott ez, apró beton sziklaperemnek. Egyetlen óvatlan lépés, és máris a járművek kezei alatt találhatja magát.

Miss Watters mellélépett, és kinyitotta az esernyőjét. Az eső kopogott a kifeszített vásznon.

Az utasok libasorban leszálltak a buszról, majd eltűntek.

Az üres parkolót bámulva Lexinek sírhatnékja támadt. Hányszor történt meg pontosan ugyanez? Anyuci akárhányszor összeszedte magát, előkerült, és a lányát akarta. *Adj még egy esélyt, kicsim! Mondd szépen a bíró bácsinak, hogy szeretsz engem! Jó lesznek! Többé nem feledkezem meg rólad.* És Lexi minden egyes alkalommal hitt neki, várt rá.

– Biztosan meggondolta magát.

– Az nem fordulhat elő, Lexi.

– De.

– Van családod – ismételte Miss Watters a riasztó mondatot. Lexi elbizonytalanodott. Lábujjhegyen lopakodott hozzá a remény.

– Család – próbálgatta az ismeretlen szót. Cukorkaként olvadt szét a nyelvén, édes ízt hagyva maga után.

Egy ütött-kopott Ford Fairlane állt meg előttük. A kocsni lökhárítója horpadt volt és rozsdás. Szigetelőszalaggal ragasztották meg az egyik repedt ablakot.

Lassan kinyílt a vezetőoldali ajtó, és egy asszony szállt ki a kocsi-
csiből. Alacsony, ősz hajú nő volt, vizenyős, barna szemű, és az erős
dohányosokra jellemző, gyémántmintázatban futó ráncokba gyű-
rődött az arcbőre. Elképesztően ismerős volt Lexinek, akár az anyja
idősebb, ráncos változata. A lehetetlen, hihetetlen szó jutott ismét
Lexi eszébe, de ezúttal csak úgy duzzadt a jelentőségétől: *Család.*

– Alexa? – kérdezte az asszony reszelős hangon.

Lexi képtelen volt válaszolni. Szerette volna, ha a nő mosolyog,
vagy talán meg is öleli, de Eva Lange csak állt, aszaltszilva-arca fin-
torba torzult.

– A nagyanyád nővére vagyok.

– Nem ismertem a nagymamámat. – Lexi ennyit tudott mondani.

– Eddig azt hittem, apád szüleivel élsz.

– Nincs apám. Vagyis fogalmam sincs, kicsoda. Anyának sincs.
Eva felsóhajtott.

– Most már én is tudom, hála Miss Wattersnek. Ez az összes hol-
mid?

Lexi elszégyellte magát.

– Igen.

Miss Watters óvatosan elvette a bőröndöt Lexitől, és a hátsó ülés-
re tette.

– Rajta, Lexi! Szállj be! Eva szeretné, ha vele élnél.

Aha, egy ideig.

Miss Watters magához szorította Lexit, és azt suttogetta:

– Ne félj!

Lexi túl sokáig kapaszkodott belé. Az utolsó pillanatban, még
mielőtt kínossá vált volna, kibontakozott Miss Watters öleléséből.
A kopott autóhoz lépett, és kinyitotta az ajtót. Az zörgött, nyikor-
gott, majd szélesre tárult.

A két barna, műbőr ülés repedésein kitüremkedett a szürke tömőanyag. Menta- és füstszagot árasztott, mintha több millió mentolos cigarettát szívtak volna el benne.

Lexi olyan közel húzódott az ajtóhoz, amennyire csak tudott. A repedt üvegen át integetett Miss Watersnek, aztán távolodva nézte, ahogy a nő eltűnik a szürke párában. Végigsimította a hideg üveget, mintha ez az érintés megőrizné a kapcsolatot a nőhöz, akit soha többé nem lát.

– Sajnálattal hallottam, hogy meghalt anyukád – szólalt meg Eva hosszú, kínos csend után. – Neki már nem fáj semmi. Ez biztosan vigasztaló a számodra.

Lexi sosem tudta, mit kellene erre mondania. Minden idegentől hallotta már ezt a mondatot, aki csak befogadta. Szegény Lexi és az ő halott, drogos anyja. De valójában senki nem tudta, milyen élete volt az anyjának. Férfiak, heroin, hányás, fájdalom. Vagy hogy milyen szörnyű volt. Azt csak Lexi tudta.

Kibámult az ablakon. Minden harsány, zöld és sötét volt a nappali fényben is. Néhány mérföld után egy tábla köszöntötte őket a Port George rezervátumban. Mindenütt indián szimbólumokat látott. Faragott kardszárnyú delfinekkel díszítették az üzleteket. Elhanyagolt telkeken kézzel épített kunyhók álltak, sok helyen autók vagy más gépek rozsdásodtak az udvaron. Kilőtt tűzijátékok árulkodtak egy nemrég lezajlott ünnepegről a késő augusztusi délutánban. A Soundra néző domboldalon kaszinó állt.

A táblák a Lopakodó Főnök Lakókocsiparkba irányították őket.

Eva áthajtott a parkon, és egy sárga-fehér mintás, a szokásosnál kétszer szélesebb lakóautónál állt meg. A párás esőben eléggé elmosódottan látta csak. Kiábrándultság lengte körül. Szürke műanyag cserepekben hosszú szárú, haldokló petúniák álltak az élénk kékre

mázolt bejárati ajtónál. Az ablakokon kockás függönyök lógtak, középen sárga madzaggal összefogva, s ettől úgy festettek, mint textil homokórák.

– Hát, nem sok – szólta az asszony kissé szégyenkezve. – A törzstől bérltem.

Lexi nem tudta, mit mondjon. Ha a nő látta volna, milyen helyeken élt, nem mentegetőzne a pofás kis lakókocsi miatt.

– Szép.

– Menjünk be! – mondta Eva, és leállította a motort.

Lexi követte a nagynénjét a kavicsos úton a bejárathoz. A lakókocsiban bámulatos rend volt. Apró, L alakú konyha övezte az étkezőt, ahol sárga műanyag és króm asztal állt négy székkal. A nappaliban kockás, kétszemélyes kanapé és két kék, műanyag kárpitozású fotel állt a fémállványra helyezett televízió előtt. A dohányzóasztalon két képet látott – az egyik egy idős asszonyt ábrázolt, szarukeretes szemüvegben, a másikon Elvis feszített. A levegőnek cigarettafüst- és virágillata volt. A konyhában szinte minden szekrénygombról lilá légfriessítők lógtak.

– Elnézést kérek, elég bűdös van. A múlt héten hagytam abba a dohányzást. Amikor tudomást szereztem rólad – magyarázkodott Eva Lexire pillantva. – A dohányzás meg a gyerekek nem passzolnak, igaz?

Lexinek furcsa érzése támadt. Madárszerű, rebbenő, idegen érzelem volt.

Remény.

Ez az idegen, a nagymama nővére az ő kedvéért abbahagyta a dohányzást. És befogadta őt, pedig láthatóan szűkösen élt. Az asszonyra nézett, szeretett volna mondani valamit, de nem tudott kinyögni egy szót sem. Félt, hogy egy rossz szavával elront mindent.

– Meglehetősen tapasztalatlan vagyok, Lexi – szólta végül Eva. – Oscarral, ő volt a férjem, nem volt gyerekünk. Próbálkoztunk, de nem sikerült. Úgyhogy nem tudom, hogy kell gyereket nevelni. Ha te...

– Jó leszek. Esküszöm. – *Csak ne gondold meg magad! Kérlek!* – Nem bánja meg, ha megtart.

– Ha *megtartalak?* – Eva fintorogva csücsörített keskeny ajkával. – Anyád szépen elintézett. Nem mondhatnám, hogy meglep. A húgom szívét is összetörte.

– Abban ügyes volt, hogy bántson másokat – felelte halkán Lexi.

– Egy család vagyunk – mondta Eva.

– Nem igazán tudom, hogy az mit jelent.

Eva mosolygott, de szomorú mosoly volt ez, és bántotta Lexit, mert az jutott az eszébe, hogy ő is sérült. Az élet anyáival nyomot hagyott rajta.

– Azt jelenti, hogy itt fogsz lakni velem. És azt hiszem, jobb lesz, ha mostantól Evának szólítasz, mert a magázódás gyorsan unalmasá válik. – Ezzel elfordult.

Lexi megragadta Eva vékony csuklóját, érezte, ahogy a bársonypuha bőr meggyűrődik a markában. Nem akarta, nem kellett volna, de már késő volt.

– Mi az, Lexi?

A kislány alig tudta megformálni a rövidke szót, kavicsként szorul a torkába. De muszáj volt kimondania. Kellett.

– Köszönöm! – préselte ki. Szúrta a szeme. – Nem okozok semmi bonyodalmat. Esküszöm!

– Dehogynem – felelte Eva, és végre elmosolyodott. – Kamasz vagy, nem? De ez így van jól, Lexi. Így van jól. Régóta vagyok egyedül. Örülök, hogy itt vagy.

Lexi csak biccentett. Ő is régóta volt egyedül.

Jude Farraday egész éjjel nem aludt. Végül, épp hajnal előtt feladta a próbálkozást. Lerúgta magáról a könnyű, nyári takarót, nem érdekelt, hogy felébredheti a férjét, és felkelt. Csendesen kinyitotta a teraszajtót, és kilépett a házból.

Az éjszakára égve hagyott lámpa fényében harmattól csillogott a hátsó kert. Dús, zöld fű fedte a homokos, szürke kavicsos part felé lejtő talajt. A Sound csupa szénfekete fodorral a felszínén gördült felé, a hullámok csúcsát narancsszínűre festette a hajnali nap. A túlparton az Olimpia-hegység rózsaszín és levendula árnyalatú, csorba élű vonulata derengett.

A nő belebújt a műanyag klumpába, amelyet mindig az ajtó mellett tartott, és kilépett a kertjébe.

Nem csupán a szíve csücske volt a kis földdarab. A menedéke. A gazdag, fekete földre görnyedve ültetett, átültetett, szétválasztott, metszett. Az alacsony kőfalak mögött ő hozta létre a kizárólag a szépség és a rend által meghatározott világot. A növények, amelyeket elültetett, ott maradtak, ahová ő helyezte őket. Gyökereik mélyen futottak a talajban. Bármilyen hideg és keserű volt is a tél, bármilyen szörnyű viharok tomboltak, a növényei újraéledtek, az évszakok változásával visszatértek hozzá.

– Korán keltél.

Megfordult. A férje állt a kőtornácon a hálószoza ajtajában. Fekete boxeralsójában, túl hosszúra nőtt, szőkéből őszülő, alvástól kócos hajával úgy festett, akár egy szexi filozófiaprofesszor. Vagy egy pályája végnapjait élő rocksztár. Nem csoda, hogy első látásra beleszeretett több mint huszonnégy éve.

Lerúgta a narancssárga klumpát, és a kertből a tornácra vezető köves úton odalépdelt hozzá.

– Nem tudtam aludni – vallotta be.

A férfi magához ölelte.

– Ma van az első nap a suliban.

Így is volt, ez a gondolat lopózott az álmaiba, akár egy besurranó tolvaj, és tette tönkre a pihenését.

– El sem hiszem, hogy máris elkezdik a középiskolát! Nemrég még óvodások voltak.

– Érdekes utazás lesz végignézni, mi lesz belőlük a következő négy évben.

– Neked talán érdekes lesz – felelte Jude. – Te a nézőtérrel figyelsz a meccset. De én a küzdőtéren leszek, és állom az ütéseket. Halálra rémít, hogy valami rosszul sülni kezd.

– Mi történhet? Okos, kíváncsi, kedves srácok. Minden megvan bennük.

– Mi történhet? Viccelsz? A világ... veszélyes, Miles. Eddig megóvtuk őket, de a középiskola más.

– Muszáj lesz lazábbra engedni a kapcsolatokat, ugye tudod?

Folyton ezt mondogatta. Sokan adták ugyanezt a tanácsot, gyakorlatilag már évek óta ezt hallgatta. Túl szorosan fogta a gyeplőt, túlságosan is gondoskodó volt, de nem tudta, hogyan engedje el őket. Attól a pillanattól fogva vívta ezt a csatát, hogy anya lett. Háromszor vetélt el, mielőtt az ikrek világra jöttek. És sok egymást követő hónapban döntötte depresszióba, hogy ismét menstruál. Aztán a csoda: megfogant. A terhesség nehéznek bizonyult, folyton erőtlen volt, és hat hónapnyi ágynyugalomra ítélte az orvosa. Minden ágyban töltött napon a gyermekeit képzelte maga elé, hogy milyenek lesznek, hogy alakul az életük majd. Ez adott neki erőt.

– Még nem megy – felelte végül. – Csak tizennégy évesek.

– Jude! – sóhajtott fel a férje. – Csak egy kicsit lazíts! Csupán ennyit kérek. Megnézed a leckéjüket mindennap, elmész ügyelni minden bálra, és minden iskolai tisztséget elvállalsz. Reggelit készítesz nekik, fuvarozod őket, ahová menniük kell. Kitakarítasz a szobájukban, mosol rájuk. Ha elfelejtik elvégezni a feladataikat, mentséget keresel nekik, és megcsinálod te magad. Nem védett madarak. Hagyd őket repülni egy kicsit.

– Hol engedjek? Ha nem nézem át a leckéjüket, Mia nem fog leckét írni. Vagy ne hívjam fel a barátaik szüleit, hogy ott vannak-e, ahol mondták, hogy lesznek? Amikor én voltam középiskolás, minden hétvégén elmentünk sörözni, és két barátnőm is terhes lett. Épp hogy *jobban* kell figyelnem rájuk most, hidd el! Nagyon sok dolog történhet a következő négy évben. Meg kell védenem őket. Amint egyetemre mennek, lazítok. Megígérem.

– De csakis a megfelelő egyetemre – évődött a férfi, de mindketten tudták, hogy csak a fele tréfa. Az ikrek még csak elsősök voltak, de Jude máris tudakozódni kezdett a továbbtanulási lehetőségeikről.

A nő felnézett a férjére, szerette volna, ha az megérti őt. A férfi úgy gondolta, túlságosan is lefoglalják a gyerekeik, és Jude megértette az aggodalmát, de anya volt, és nem tudta, hogyan végezhetné a dolgát lezserebben. Irtózott a gondolattól, hogy úgy nőhetnek fel, ahogy ő: szeretetlenül.

– Jude, nem vagy olyan, mint ő – szólt halkán a férje, és ezért imádta őt. Hozzásimult. Nézték, ahogy felkel a nap, majd Miles végül így szólt: – Mennem kell. Tízkor műtétem van.

Megcsókolták egymást, és visszamentek a házba. Jude gyorsan lezuhanyozott, megszáritotta vállig érő, szőke haját, szolid sminket tett fel, majd farmert és csónaknyakú kasmírpulóvert húzott.

Kihúzta a komódfiókat, és két apró csomagot vett elő, egyet-egyét mindkét gyereknek. Kilépett a hálósobából, végigment a széles folyosón. A mennyezettől a padlóig érő ablakokon besütött a reggeli nap, az üvegből, kőből és egzotikus faanyagból épült ház szinte ragyogott. A földszinten minden sarokban valamilyen mutatós kincs ékeskedett. Jude négy éven át tökéletesítette építészek és formatervezők segítségével az otthonukat, és minden álma valóra vált vele.

Az emelet más volt. A lebegő kő és réz lépcsősor tetején az ember belépett a gyerekek világába. A ház keleti oldalát hatalmas játékszoba uralta – benne nagy képernyős tévével és biliárdasztallal. Emellett két nagy hálósoba is volt az emeleten a hozzájuk tartozó fürdőszobákkal.

Jude kurtán kopogott Mia ajtaján, majd belépett.

Ahogy gondolta: a tizennégy éves lány a baldachinos ágyon elterülve aludt. Mindenütt ruhák heverték szerteszét kupacokban, félrerúgva, akár robbanás által szétvetett törmelékhalomok. Mia épp identitáskeresésben volt, és minden egyes kísérlete radikális ruhátármódosítást igényelt.

Jude leült az ágy szélére, kisimította a puha, szőke haját Mia arcából. Egy pillanatra visszasodródott az időben, hirtelen fiatal anyuka volt, a lánya pedig az az angyali, csuhészőke teremtés, aki fogatlan mosollyal követte az ikertestvérét mindenhová, akár egy árnyék. Olyanok voltak, mint a kölyökkutyák: keresztülestek egymáson játétek közben, egyfolytában csacsogtak a titkos nyelvükön, nevettek, lepotyogtak a kanapéről, lépcsőfokokról, az öléből. Kezdetből fogva Zach volt a kis páros vezére. Ő szólalt meg előbb, és ő is beszélt többet. Mia a negyedik születésnapjáig meg se nyikkant. Nem is kellett, arra ott volt a fivére. Akkor és most is.

Mia álmosan a hátára fordult, és kinyitotta a szemét. Lassan pislogott. Halvány, szív alakú arca, bőre alatt a gyönyörű, apjától örökölt csontszerkezettel pattanások harcmezeje volt, amelyet semmilyen ápolószer nem volt képes kordában tartani. Színes gumiszalagok tartották a helyén a fogszabályozóját.

– Hola, *madre!*

– Első nap a suliban.

– Lőj le! De tényleg – fintorgott Mia.

– Jobb lesz, mint az általános. Majd meglátod.

– Mondod te. Nem lehetnék magántanuló?

– Emlékszel, milyen volt hatodikban? Amikor megpróbáltam segíteni a matekháziban?

– Katasztrofális – felelte Mia komoran. – Bár most jobb lesz. Nem leszek rád olyan mérges.

Jude megsimogatta a kislány puha haját. – Nem bújhatsz el az élet elől, babuci.

– Nem akarok elbújni az élet elől. Csak a gimni elől. Olyan, mint ha cápák között úsznék, anya. Tényleg. Odaveszhet az egyik lábam!

Jude nem tehetett róla, elmosolyodott.

– Látod? Nagyszerű humorérzéked van.

– Pont ezt szokták mondani, amikor egy csúnya lányra akarnak rábeszélni valakit. Kösz, *madre!* De amúgy is kit érdekel? Úgy sincsenek barátaim.

– De vannak.

– Nem. Zachnek vannak barátai, akik próbálnak kedvesek lenni a lúzer kishúgával. Nem ugyanaz.

Jude évek óta megmozgatott eget-földet, hogy boldoggá tegye a gyerekeit, de ezt a csatát nem tudta megvívni. Nem egyszerű a legnépszerűbb fiú szégyenlős ikertestvérének lenni.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

- Hoztam neked egy ajándékot.
- Komoly? – Mia felült. – Mi az?
- Nyisd ki! – nyújtotta át Jude a kis csomagot.

Mia feltépte a csomagolást. Egy vékony, rózsaszín bőrbe kötött napló volt benne. Csillogó bronzlakat zárta.

– Nekem is volt egy ilyen, amikor annyi idős voltam, mint te. Mindent leírtam, ami csak történt velem. Segít, ha az ember leírja a dolgokat. Tudod, én is félnék voltam.

- De te gyönyörű voltál.
- Gyönyörű vagy, Mia. Bárcsak te is látnád!
- Aha, persze. Pattanások, fogszabályzó, nagyon menő.
- Csak legyél nyitott mások felé, oké, Mia? Ez egy új iskola, legyen ez egy új lehetőség, rendben?

– Anya, ugyanezekkel a gyerekekkel járok egy suliba ovi óta. Nem hiszem, hogy egy új hely segítene. Amúgy pedig már próbáltam nyitott lenni... Haley-vel például, emlékszel?

– Az már több mint egy éve történt, Mia. Nem jó, ha folyton a rossz dolgokra koncentrálsz. Ma van a gimi első napja. Új kezdet.

- Oké. – Mia próbált lelkesen mosolyogni.
- Jól van. És most ki az ágyból! Korábban akarok odaérni, hogy segítsék megtalálni a szekrényeteket, meg hogy hol lesz az első órák. Mr. Davies lesz a matematikatanárod, szeretném, ha tudná, hogy milyen jól teljesítettél a szintfelmérőn!

– *Nem* fogsz bekísérni az első órára. És én is képes vagyok megkeresni a szekrényemet.

Jude tudta, hogy Miának igaza van, de nem állt készen rá, hogy elengedje a kislány kezét. Még nem. Túl sok minden rosszul sülnhet el. Mia törekeny, könnyen zavarba ejthető gyerek. Mi lesz, ha valaki kigúnyolja?

Az anyák feladata az, hogy megóvják a gyerekeiket, akár akarják, akár nem. Felállt.

– Gyakorlatilag láthatatlan leszek. Majd meglátod. Még csak észre sem veszik majd, hogy ott vagyok.

Mia felnyögött.